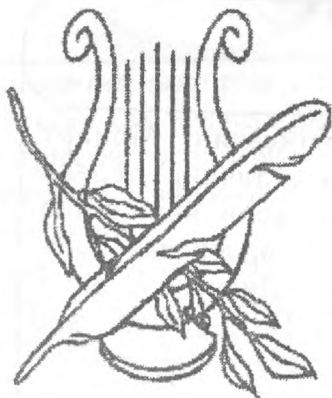

МЗЗ А

літературно-мистецька газета
МІСКОПАД = ТРУДЕНЬ

1994, № 6

Вітаємо студентство, викладачів із закінченням осіннього триместру!

За кілька днів закінчиться осінній триместр 1994 - 1995 навчального року. Розпочнеться сесія, котра, певним чином, не буде занадто важкою. Адже, сконцентрувавши всі можливі та неможливі зусилля, більшість з 5 по 9 грудня "розквітається" з усіма заліками, підсумковими тестами, контрольними, хвостами... А під час сесії можна буде трохи розслабитися, хапнути ковток свіжого повітря (на відміну від затхлого духу бібліотек) і озирнутися навколо: а що ж робиться у світі?

Щоб не "нудьгувати" під час сесії, пропонуємо трохи розважитися, сходити у театр, на концерт...

Драматичний театр ім.Лесі Українки: 10, 19, 26 грудня - комедія у 2-х діях "Будинок, де все шкереберть" А.Портеса.

Театр оперети: 11, 17, 25 грудня - "Голандочка" Інре Кальмана.

13 грудня у Національній опері - вечір на честь 200-річчя з дня народження Г.Сковороди.

14, 15 грудня у палаці "Україна" співатиме М.Шафутинський.

Це - лише невеличка дешиця з того, що буде в столиці. А тим часом в КМА у Галереї мистецтв працюватиме виставка живопису Сергія Животкова (до 19 грудня). Після неї відбудеться відкриття виставки творів Емми Андієвської, котра подарувала Академії 38 картин (триватиме до середини січня).

Культурно - мистецький центр 7 грудня запрошує всіх на творчу зустріч з оркестром народних інструментів (худ. керівник, головний диригент - В.Варакута) та хором ім.П.Майбороди (худ.керівник, головний диригент - народний артист України В.Скоромний).

Також не слід забувати, що на дні сесії та канікул припадає ціла "купа" різних свят: 13 - Андрія, 19 - Миколая, а ще Новий рік, Різдво... Тобто, нудьгувати вже аж ніяк не вийде.

Гарного всім відпочинку!
Веселих свят!

На честь КМА.

Вже втретє у відродженому університеті відзначаються його іменини - День Академії. З погляду трьохрічного перебування в цих стінах, хотілося б зауважити, що в минулі роки святкування відбувалися все ж більше активністю студентів... А ось "на третій раз", крім традиційного вечора з представленнями факультетів та дискотекою, з'явилося щось нове. Адміністрація в особах новопереобраного ректорату та новоствореного культурно-мистецького центру зробили дійсно гарний дарунок: організували концерт та прем'єру нової вистави Київського експериментального театру "Wild Theatre" (художній керівник - Валерій Більченко).

Слід зауважити, що загалом студенти університету мають щасливу нагоду: не виходячи за межі КМА, не витрачаючи коштів зі своєї мізерної стипендії, виховувати та вдосконалювати свій музичний смак, адже останнім часом відбувається досить багато непоганих концертів (згадаємо хоча б виступ духового оркестру на початку жовтня, організований "Заревом" та СБ).

Ось і на День Академії у конгрегаційній залі, де, до речі, прекрасна акустика, звучала музика Баха, Моцарта, Дебюсі, Гайдна... у виконанні Art Брасквінкету, кuartету "Karpis Plus" та Київського духового квінтету.

Але найгучніші оплески слухачів викликав виступ хорової капели хлопчиків та юнаків "Дзвіночок".

Гендель, Стеценко, Барвінський, Моцарт, Леонтович... Це лише невеличкий перелік композиторів - класиків, твори який виконує капела. Ці чисті, юні голоси зачарували всіх своїм звучанням... Дивуєшся, що є такі талановиті діти, які в 10-12-річному віці вже можуть бути справжніми професіоналами.

Після закінчення концерту за традицією - на свіжому повітрі - відбулася театральна вистава. Навколо - темрява, прохолода, але всі були захоплені дійством. Вистава - це як сон, як інтерпретація перевернутої реальності у нашій підсвідомості. Тут відображалася наша повсякденність у всій величчї своєї абсурдності. Все це дійсно не було схоже на звичні нам драматичні вистави. Це - своєрідний потік свідомості, який кожен з нас здатен сприйняти по-своєму, зрозуміти, "розкодувати", адже все передавалося лише рухом, кольором, світлом, просто звуком. Актори не промовили жодного слова, тобто не було мовного бар'єру, і всі могли сприймати події так, як розуміли самі... Це була імпреза, синтез явищ нашого абсурдного життя...

Оце й усе. Іменини минули, всі повернулися до звичного плину своєї буденності, сповненої проблем, нових несподіванок (приємних і не дуже), "дарунків долі" й усього іншого, звичного і знайомого.

Бенкет закінчився.

Оксана Винничук.

Леся Жук.

1 курс, гуманітарний факультет.

Завтра знов буде день,
на інші такий несхожий.
Сьогодні для мене ти - все,
а вчора - був перехожим.
Завтра, сьогодні, колись -
станції нашого лету,
Дні чорні чийхось падінь,
червоні хвилини злету,
Прозорі секунди страждань,
котрі освятили Лету...
Тому із верби забуття
сьогодні я вийду мавкою,

Проміння сонця ввібравши,
На мить зарідаю палко,
Щоб, усміхнувшись, зігріти життя,
перемите зливою,
Щоб потім шукати і, може,
бути щасливою...
Сьогодні для мене ти все,
вчора був перехожим,
А завтра - знов буде день,
на інші зовсім несхожий.

Про кіномистецтво.

З вересня цього року в КМА діє Кіноклуб. Але про нього ще жодного разу не згадувалося у студентській пресі. Тому й пропонуємо розпочати знайомство з повідомлення про один із напрямів нашої роботи.

При заснуванні Кіноклубу планувалося висвітлювати класику не лише світового, але й вітчизняного кінематографу. Тим паче, що у нас є прекрасна можливість: безпосередньо спілкуватися не лише з фільмами, але й з їх творцями.

18 жовтня відбулася перша така зустріч, котра, на жаль, пройшла повз увагу наших постійних глядачів. Гостем був Ролан Сергієнко. Режисер, творча доля якого, незважаючи на всілякі труднощі, позначена кількома геніальними творами. Серед них - одна з вершин неігрового кіно, фільм "Відкрий себе" за творами Григорія Савича Сковороди. Це вдала та єдина в своєму роді спроба виразити філософію засобами кінематографу: кадрами, планами, рухами камери; втілити її у поетичних образах, через глибинне внутрішнє поєднання слів та зображення. За згодою режисера було вирішено показувати цей фільм студентам Академії щороку 1 вересня, щоб за повсякденними турботами та навчанням вони не забували, що найголовніша праця - "відкрити себе". Ми надіємося, що цей фільм таким чином знайде свою широку й ширшу аудиторію.

Продовжуючи знайомство з українським кіно, ми звернулися до творчості Леоніда Осики, режисера, котрий разом з Сергієм Параджановим та Юрієм Ілленком стоїть у витоках "поетичного кіно".

Один із найкращих його фільмів - "Захар Беркут" вийшов у 1971 році, і, фактично, започаткував жанр історичного фільму в нашому кінематографі. Це

була та перша спроба відтворити на екрані часи Київської Русі, котра знаменна ще й тим, що на час проведення зйомок візуальна культура цього періоду майже не була відома. Монументальність, зображальне багатство, історична достовірність, єднання природи і людини - все це в найкращих традиціях "поетичної школи". Згадуючи цей фільм, Сергій Параджанов відзначив його надзвичайну "епічну силу і красу", яка відчувається в кожному кадрі. Звісно, що немале значення для успіху фільму мав творчий ансамбль, який зібрався навколо режисера. Це суцвіття найкращих українських митців: Георгій Якутович і Людмила Семкіна (художники), оператор Валерій Квас, композитор Володимир Губа, історик Михайло Брайчевський, актори Антоніна Лиргій, Кость Степанків, Борис Борондуків, Василь Семчич, Іван Миколайчук.

Фільм "Захар Беркут" демонструвався в КМА 23 листопада.

На 30 листопада ми підготували програму з фестивалю "Молодість" - фільми анімаційної школи "Ательє Де Ля Камбр".

З 5 по 9 грудня кіноклуб КМА при сприянні посольства Республіки Польща проводить ретроспективу польського кіно. У програмі "Прекрасна незнайомка" Єжи Гофмана, "Людина зет . . ." Конрада Жолойського, "Пейзаж після бою" Анджея Вайди, "Час на чарівниць", "Заздрощі та медицина" Януги Маєвського.

Заходьте до нас, не пожалкуєте !

Оля Брюховецька, керівник кіноклубу.

Засідання кіноклубу проводяться щосередини о 18 годині. Перегляд фільмів проходить у 318 аудиторії, 1 корпус.

Роковини ЗУНРу.

1 листопада щорічно святкується студентами КМА. Ця дата пов'язана із відтворенням державності на Західній Україні в 1918 році. Західно - Українська Народна Республіка, проголошена у Львові, стала передумовою створення УНР. Можна сказати, що це був вітер із Заходу, який повертав думки й сподівання до ідеї будування сильної держави на історичних праземлях руських, тобто сучасних українських.

Цей позитивний здвиг не варто забувати, бо сьогодні ми часом не пам'ятаємо не лише чужих, але й своїх помилок. А зараз вітер з Азії не слабне. То ж у сьогоднішньому вихорі вітрів із Заходу та зі

Сходу слід зробити все, щоб український вітер був потужнішим від сусідських...

Це був ліричний відступ, а вечір, що відбувся цього дня в КМА у Конгрегаційній залі, був неповторним. Виступи квінтету дерев'яних духових інструментів, вже знайомого студентам Брас-квінтету "Золоті Ворота", духовна музика у виконанні хору "Світлен" з міста Дрогобича. З урочистостей більшість присутніх розходилися у доброму настрої. Може не всі дізналися, що таке ЗУНР, але всі отримали задоволення від почутого й побаченого.

Богдан Проць.

Знайомтесь:

Андрій Підпалий.

Народився 1970 року.

Київнин, закінчив

українську філологію

Київського університету.

* * *

Один - майже вступив у межі крові ранку корів і їх очей, між відчуттям зурбанізованих вулиць і перехресть дахів високих будинків, взятих у площиннім верхнім лівім кутку.

* * *

Погода на солоних берегах змінювалася кожної години - це не тут.

Поліцейська машина вже 15 хвилин піднімалася цією вулицею.

Феб спускався по пожежній драбині багатоповерхового будинку.

* * *

Може хай будинок складається з пальців і зі спресованих сухих плівок, що покривають все у місті в паморочливий обід жаркого літа.

* * *

О, всі ми знайдені прощальні покрики у оббитих залізом туманах і, нараз, ті прийдешині з поміж ще струнких годувань і повсякденних прийомів гостей - і блукаючі мотиви стриження країв тканини через яку щось світиться. Мабуть, вікно на вулицю чи в небо.

* * *

Руйнація себе, споглядання об'ємності розчервонення тіла. Вранці подумки лише мрію, інколи мене турбує опівночі сходження десь далеко. А нічні майстри самотні ходять біля будинку.

* * *

Широчина напруженого відчинення могутності дверей опісля сьогоденних майструвань величини осіннього узбережжя за містом і навскісне роздумування поглядом у вімкнення.

- Обережно шукаємо ваше сприйняття будівель у місті.

* * *

Надмірні рахування: 1, 2, 3, ... 16, сповзають до простору між стопами. Йще зафарбовуються синім кольором. І за хвилину, може трохи більше, сипляться посмішки до кінця дня. А тоді видно захід Сонця - червона куля неухильно зникає в холодному повітрі.

* * *

Мій настрій спочиває у ванній наповненій нагрітим камінням. Тому ми починаємо виставу, розмальовуючи очі собак і на бортах власних піджаків пишучи імена кольоровими пензлями. А вранці (завтра) буде вологий вислів втоми.

ЗВІЛЬНЕННЯ.

Прокинувшись, ми стримуємо настрій великих ускладнень розгалужень маленьких днів кривної помсти за розбій сусідів.

В такий час завжди дороги поля і ставки коло містечок, навіть, липневого ранку - холодні.

* * *

Мірило показує, що треба повернути. Але дощ розмочує все шкільне дитинство - вікна в коридорах школи залляті вже третій день водою. А повертати мусить той, хто йде додому змучений купанням в налипанні кольору вулиць в криках і в пам'яті.

* * *

Упливати настроєм у верхні збирання човнів. І мармур розмальовує температуру найближчої площини. Вздож розмірковувань складено роки.

* * *

Стукає навзаєм минула осінь. І вечори стають, наче кахлі - блискучі і темні. Пригоршні, зачинених для заглиблення нічних пейзажів міста, мріються у спогадах про двір коло рідного будинку. А маленький безокий вітер, - то не пес, а лише маленька цятка на листковій брудного паперу і висохлих слідів в осінніх кав'ярнях.

* * *

Наслухатися мені вірних стомлених вовків з усмішками зелених кольорів і їхніми відповідями у сну. Сприйняти мокрі рейки трамваю.

* * *

Стулив повітря, що стримувало сміх чорта і потім спустив спокійно рідинне відчуття цегли у відкрите око. Ну що! Площі бувають пусті!

* * *

Історія менше дає можливостей, ніж спогад про ковзання очима днів у шкільному щоденнику (підйом за сторінками на щорічну гору часу у зиму і спуск весною). Поступово крик трохи схожий на сміх заповнює весь спогад.

* * *

Рух навколо рота, з нього стрічки різних кольорів - переходять у різнобарвні мережива і перетворюються (десь у кутках стелі) в блакитні будинки. Їхня внутрішня синьо-вогнена середина для мене.

* * *

Уступаючий вечір третіх змалених стінок шовку пейзажів. Неповний стрим широкої розпухнащеної вечери.

* * *

Окреслення мирності вперше страчених найлютіших сполук стільцевих майстрів у вишеблених способах породжень парів асфальту. А також найголовніше окреслення в цьому місті - прихованості структури мурту і накладання кафельних плиток на стіни у ванні.

* * *

Спорука спогорда постукувала млявістю вікон, і спочатку обпалювала розвішані довкола тенети отриманих нею для майбутнього суглобів.

* * *

Ми шуки впоміж страти всього лише заплутаних струн у триманні постраху за вчасним перенасиченням у 100%(ста відсотках).

*Продовження
підбірки
Андрія Підпалого -
у наступному
номері.*

*Ірина
Синичак,
1 курс,
гуманітарний
факультет*

Не зрозуміть нікому.

Доц дзюркотить, і стукає годинник,
Навколо тиша в хаосі думок...
Чому немає у житті зупинки,
Де б можна було зупинитись... хоч на крок?
Минає ніч і буде день,-
Усе почнеться знову,
Та загадкових цих пісень
Не зрозуміть, мабуть, нікому.
Здавалось, тільки щастя с довкола,
Добра і радості безмежна далечінь...
Все ж зла нам не позбутися ніколи,
Не обійти цю чорну і зрадливу тінь.
А без любові неможливе майбуття,
І усмішка весела на обличчі...
Уже давно сторінка каяття
Усіх нас кличе, кличе, кличе...
У цьому вирії початку і кінця
Дано нам шанс на правильну дорогу.
Нам же в келихи винця... , й усе,
Що є для нас святе, усе - віддаймо Богу.
...А доц все дзюркотить і стукає годинник,
Й навколо - тиша в хаосі думок,
Чому? Чому немає у житті зупинки,
Де б можна було зупинитись хоч на крок?

* * *
Струмки сльозинок ринуть по обличчю,
Від бурі немочі радіє зло,
У темряві дзеркал мов грішнєє тіло
Шукає світла для зівялої душі.
О, рання безкінечність помилок
Псує дорогу, по якій я йду,
Та всім наперекір ту істину знайду,
Не покорюся, не побоюся... - і вічність досягну.
Торкаюся глибини таємної думок
І поринаю в них, як у бурхливе море...
Де ти, моя небесна зоре,
Так хочетися відчувти променів твоїх тепло.
Чути, як совісті тремтить мутна вода,
Боїться правди, мов морозного пориву вітру,
Бруднії нариси я з серця не зітру,
Нові - я розфарбую у весняно-чисті.

* * *
Цей безкінечний ураган сліпих думок,
І марень непотрібних і видінь...
Хм... Це все так смішно -
Я в них просто повсякденна тінь,
Я боягузка у безвиході сплетінь.

І ніби щось болить і ніби все так легко,
Та двері всім не вмію відчиняти,
І, не відчувши стуку, відкривати,
Для всіх цвісти, леліяти, страждати -
Це зветься просто: не кохати.

Ніщо не варте в цьому вихорі буття:
Всі наші сльози, муки і чекання,
Рожеві мрії? Це ж розчарування,
А, може, краще - сподівання?
Так. Може. Та невже це є кохання?

.... В любові все - як у коханні,
В коханні все - як у любові:
Два серця - дві краплинки в морі,
Два лебеді в небеснім лоні,
Два подихи в одній долоні.

Була в Академії конференція. Була . . . ! , ?

Зовнішня оболонка подій:

Міжнародна студентська конференція "Ідейна спадщина Г.Сковороди в контексті світової та вітчизняної культури".

Проходила 9 - 11 листопада 1994 року.

Виступали: В.Шевчук, В.Горський, М.Попович, З.Хижняк, Т.Закидальський, В.Скуратівський, О.Абрамов.

Працювало 5 секцій, які охоплювали різноманітні аспекти: етика, інтерпретація, філософський аналіз, порівняння.

Відбулися концерти П.Приступова (цикл "Сад божественних пісень"), соліста Національної опери В.Манолова (російські романси), В.Петренка (гітара), ансамблю "Елегія"; зустріч із студентами Театрального інституту ім.Карпенка-Карого. Закінчилося все фуршетом.

*- Велика подяка за організацію культурної програми В.Горському.

Справді, минулося, пролетіло...

Найголовніше - враження тих людей (ми приймали 37 чоловік), які тепер роз'їхалися по всій Україні (Черкаси, Умань, Бердянськ, Харків, Кам'янець - Подільський, Львів, Рівне, Донецьк, Чернігів) і навіть до Москви... Вони повезли свої емоції - з таких, ніби-то, дрібничок і складається наш імідж, майбутнє Академії.

Залишилися збірка тез, із якими можна ознайомитися в ЦНБ. Залишилися дружні зв'язки й досвід нової діяльності, нового спілкування.

Залишилися (принаймні на кілька днів) квіти біля пам'ятника нашому Григорію Савичу.

Можна ще пригадати, про що говорили професори на пленарних засіданнях. Ще пам'ятається кілька концертів.

Ще є в пам'яті кадри з фільму Р.Сергієнка "Відкрий себе", в якому слово Сковороди звучить голосом І.Миколайчука. І є ще світлі враження про ту дискусію - філософську гру -, яка відбулася після і про фільм.

Певно, все це: виступи учасників і гостей, хвилювання, суперечки та їх гострота - дописано, дозкладено до всієї тієї множини, що накопичилася на стінах Конгреаційної зали.

Мої враження - лише мої. Звісно, з гирла подій чогось можна не помітити, не так зрозуміти... Але я зараз можу по своєму закінчити "Була".

Я ставлю крапку - як би не "було", але сталося. І є, перейдено, переосмислено, щоби йти далі.

Я ставлютакож знак оклику - вдалося те, чого ми найбільше хотіли - дружня й тепла атмосфера.

Ставлю знак питання - були й слабкі доповіді, й деякі організаційні недогляди, був поганий гуртожиток.

Я ставлю трикрапку - це не остання Міжнародна студентська конференція, яку проводить наукове товариство КМА.

Найбільш істотне в тому, що залишилося, є чимало людей, які бажають допомагати студентам рости науково.

Всього сім чоловік: Горін Сергій, Завгородній Юрко, Якимець Іра, Смаглій Катерина, Архипова Людмила (3 курс) та Блажевич Олеся, Верещагіна Дана (2 курс) з факультету гуманітарних наук повністю організували й провели цю конференцію.

Ми вдячні всім, хто допоміг: В.Горському, кафедрі філософії, господарський частині, працівникам їдальні.

Ми вдячні всім, хто допомагав найменшими дрібничками.

Ми є. Ми будемо працювати далі...

Л.Архипова.

Хоча філософія - явище не занадто близьке до мистецтва, але вона, безперечно, є складовою нашої культури. Цим і обґрунтовується наявність цього матеріалу в "Музі". (прім.редакції)

Р

О

Б

О

П

А

С

В

І

П

Л

А

Н

У

А

Н

Д

Р

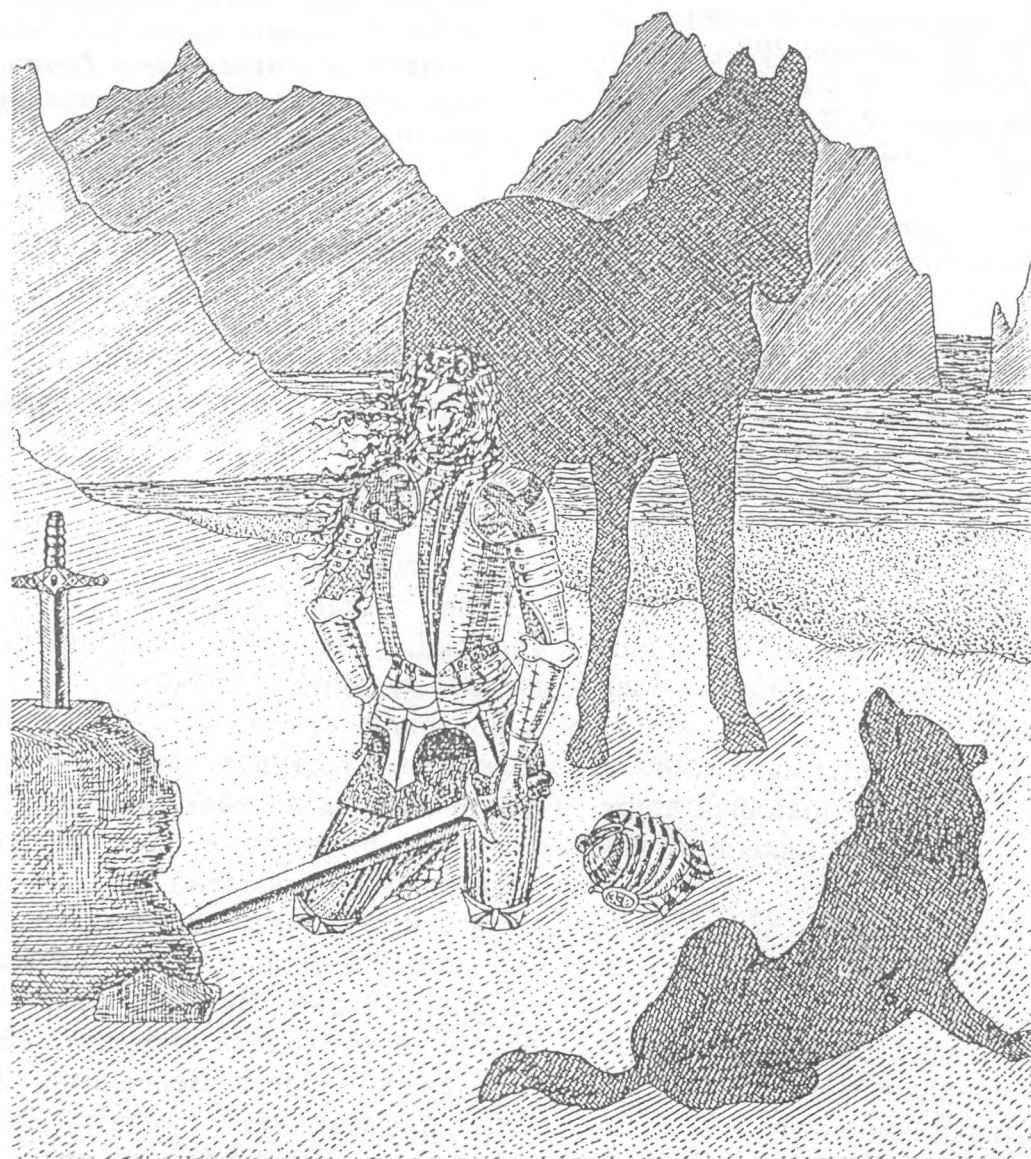
І

У

Ч

У

Ж

*Зі своїми творчими доробками,
а також із пропозиціями та
попаннями звертайтеся
у кімнату №205, 2 корпус.
Завжди раді зустрітися й
поговорити.*

*Щиро вдячні за сприяння у
роботі:*

Інформаційно - обчислювальному
центру НаУКМА, видавничому
дому "Академія", працівникам
ректорату, ксероксу, а також усім,
кому ми докучали зі своїми
проблемами.

"МУЗА" - літературно - мистецька газета Мистецько - Інформаційного
Студентського Товариства "МІСТ", Студентське Братство НаУКМА.
Виходить щомісяця. Ціна вільна.
Номер підготувала Оксана Винничук.